

Hồi 21

Ảo Không Đoạt Ty

Ả hương Sách không ngờ đến lúc khẩn cấp này mà đột nhiên tàn độc ở trong người lại lâm nguy, khí huyết chạy ngược, công lực mất hết, mà kinh lực của Ảo Không đã dồn ra rồi, lúc này chàng muốn tránh né cũng không kịp và thấy sắp bị mất mạng đến nơi.

Lúc ấy bỗng có một tiếng quát tháo rất thánh thót, và có một người phi tới, một luồng chưởng lực dồn tới. Phương Sách liền cảm thấy lưng mình bị một luồng chưởng lực đẩy ra ngoài. Chàng vội nhìn kỹ, trong lòng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ. Thì ra người đó không phải là ai, mà lại Thái Y Nữ Lưu Lợi Man, sư muội của mình và đã bị mình làm nhục.

Chàng đắc chí bỗng ngừng đầu lên cười ha hả. Thiếu niên chính trực này có biết đâu đã trúng phải kế ly gián của Tử Vong thuyền chủ kẻ thù chính thức của mình và đã tạo nên một sự lầm lỡ khiến ai hay biết cũng phải chắc lưỡi đau lòng. Sau khi hồi phục lại công lực, đây là việc thứ nhất mà chàng đã tạo nên.

Có lẽ đó là số trời đã định trên giang hồ phải bị tai kiếp như vậy. Chiếc cánh tay bị gãy của Ảo Không Đạo Giả đã đem lại cho giang hồ hai tên ma tinh. Từ đó, trên giang hồ, hai cái tên Thanh Diện Truy Hồn với Thái Y Đoạt Phách đã biến thành truy hồn la sát của bảy đại phái. Cơ trí và công lực của hai sứ giả “Đoạt Phách” này lại còn lợi hại hơn cả Hồn Thế Ma Vương Tử Vong thuyền chủ.

Nhưng đó chỉ là trong thời gian rất ngắn thôi, cho tới khi Thanh Diện Truy hồn đã biết mình tạo nên nghiệp chướng và cũng nhờ có sự giác ngộ đó mang tới tạo nên một đại sự kinh thiên động địa, khiến cho người trong võ lâm nào nghe thấy cũng phải mừng rỡ vô cùng. Đó là tham chiến Tử Vong thuyền chủ, đại phá Đông Hải Thần Bí đảo.

Giang Tĩnh Thục ôm lấy Ảo Không Đạo Giả khóc lóc rất thảm thiết, nhất thời quên mất cả cứu thương cho chú mình.

Lợi Man trông thấy thế không đành lòng, liền vớt cho nàng một gói thuốc bột để băng bó vết thương. Lúc ấy nàng mới như người nằm mơ mới thức tỉnh, vội cầm lấy gói thuốc đổ dẹt và băng bó vết thương cho Ảo Không Đạo Giả. Xong đâu đấy nàng liền từ từ đi tới gần Phương Sách, hai mắt của nàng như nổ lửa đôi môi đỏ nay đã thâm tím, hai hàm răng mím chặt người run lẩy bẩy, tay cầm cây ngân thương dài ba thước, tay

trái đã vận “Hỏa Cương chân lực” lên, bàn tay đỏ như máu, chẳng rằng, cứ nhìn thẳng vào mặt Phương Sách mà tiến tới.

Thấy thái độ của nàng ta như vậy Phương Sách bỗng rùng mình đánh thót một cái, không biết vì chàng thấy mình đuối lý hay là hổ thẹn với lương tâm, nên quay đầu lại, vẫy tay bảo Lưu Lợi Man rằng:

- Đi thôi !

Nói xong, chàng liền phi thân chạy ra ngoài rừng ngay. Chàng mới chạy được vài bước, bỗng nghe thấy phía sau có tiếng người quát tháo:

- Ác tặc, mau để lại tính mạng cho ta.

Chàng không dám quay đầu lại, cứ giở hết tốc lực khinh công ra chạy vì chàng biết khinh công của Tĩnh Thục còn kém mình một mức nên nàng ta không sao đuổi kịp được. Chạy được một quãng, không nghe thấy tiếng người đuổi theo.

Chàng rất ngạc nhiên, bèn rón rén quay trở về lối cũ. Khi tới cạnh rừng, chàng lắng tai nghe, quả không nghe thấy tiếng người nào thật. Chàng càng thắc mắc thêm, đánh bạo tiến thẳng vào trong quảng đường cũ thấy trên mặt đất vẫn còn dính đầy vết máu, nhưng không thấy hình bóng của Ả Không Đạo Giả, Giang Tĩnh Thục và Lưu Lợi Man đâu hết.

Chàng đưa mắt nhìn chung quanh một hồi, chỉ thấy rừng không tịch mịch. Muốn cẩn thận hơn, chàng liền ném thử một hòn đá vào giữa quảng đường kêu “bộp” một tiếng, nhưng bốn bề đều im lặng không có phản ứng gì cả. Lúc ấy chàng mới dám tiến thẳng vào quảng đường để kiểm tìm. Không ngờ, chàng vừa vào tới nơi đã nghe thấy phía sau có tiếng người quát bảo:

- Người còn chạy đi đâu ?

Phương Sách cả kinh vội quay đầu lại nhìn, rồi ngẩn người và thở hắt ra một tiếng.

Thì ra người quát hỏi đó chính là Lưu Lợi Man, sư muội của mình.

Không đợi chờ Phương Sách lên tiếng hỏi, nàng ta đã chau môi cười khẩy nói tiếp:

- Thật không có ai yếu bóng vía như đại ca, vừa chặt gãy được cánh tay của người mà đã hoảng sợ đến ...

Phương Sách ho lên một tiếng, vội định thần gượng cười rồi chỉ tay xuống những vết máu ở trên mặt đất mà hỏi:

- Họ đi đâu rồi ?

Lưu Lợi Man dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng rồi đáp:

- Có ai như đại ca chưa chi đã cầm đầu ù té chạy. Tôi đã đuổi cô ta đi rồi !

Phương Sách, không hiểu tại sao trong lòng bỗng ăn năn hổ thẹn, mặt lộ vẻ rầu rĩ và ân cần hỏi:

- Sao ? Sư muội đã đánh đuổi cô ta đi rồi ư ?
- Có phải đại ca hỏi người chị..

Nói tới câu “chị” nàng bỗng nghĩ bụng:

“Trông hai người thì Phương Sách già dặn hơn lẽ chàng phải là anh của nàng nọ mới phải ?

Hay là mình đã nhận lầm người này chăng ?”

Phương Sách biết Lợi Man đã nổi cơn ghen, nên chàng thở dài một tiếng rồi đáp:

- Sư muội đã lầm rồi, người mà tôi gọi bằng chị là người khác.

Lúc này Lợi Man mới biết mình lầm thật, nhưng nàng vẫn lạnh lùng nói tiếp:

- Cô ta đuổi theo sư ca, bị tôi ngăn cản, hai người mới đấu với nhau được có vài hiệp thì lão quỷ tỉnh lại quát bảo con nhỏ. Thế rồi con nhỏ cũng lão quỷ đi ngay, hai người đi về phía Đông Bắc.

- Ừ, phải rồi ! Họ đi về chùa Thiếu Lâm đấy ! Cũng được, sư muội chúng ta đi chùa Thiếu Lâm đi !

- - - o0o - - -